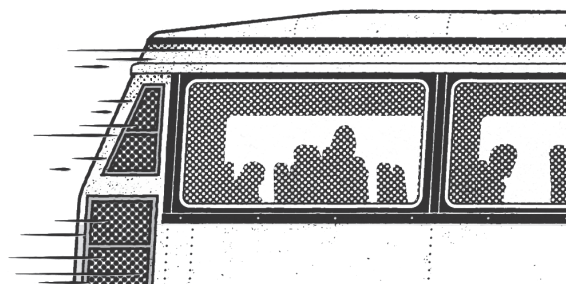

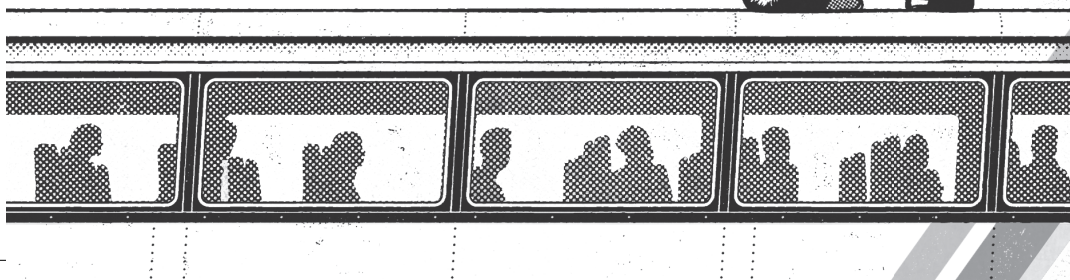
MUGGENLAND

MUGGENLAND

DAVID ARNOLD

Blossom
BOOKS

Lieve lezer,

Als je *De Kids of Appetite* gelezen hebt, dan weet je dat David Arnold een ster is in het schrijven van rare, heerlijke verhalen vol met de meest uiteenlopende personages. Zijn diverse hoofdpersonen spatten van het papier en hoe opmerkelijk ze ook zijn, David Arnold laat je geloven dat je ze ieder moment zelf kan tegenkomen.

Muggenland beschrijft de prachtige, verontrustende, hysterische reis van Mim, de bijnaam van Mary Iris Malone. Ze loopt weg van huis om terug te gaan naar haar moeder, die alleen is achtergebleven in Cleveland toen haar ouders gingen scheiden. De roadtrip die Mim vervolgens maakt, is een reis die haar van alles leert over het verleden, het heden en haar toekomst. Mim is grappig, een beetje raar, intelligent én lijkt de nodige mentale problemen te hebben. Maar betekent dit nou dat je haar kunt vertrouwen als verteller, of niet? O, en dan is er: Hoi hoi, ik ben Walt. Ik weet zeker dat je een beetje verliefd gaat worden op Walt en dat hij misschien zelfs wel een van je favoriete personages ooit wordt. Walt heeft mijn hart gestolen, en ik vraag me nog steeds weleens af hoe het met hem zou zijn.

#Spreadthebooklove

Liefs,

Myrthe Spiteri

Uitgever Blossom Books

*Voor Stephanie en Winn,
De waaroms achter mijn wat*

Vertel de wereld wat je vindt van #Muggenland
Vind de auteur: @roofbeam
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / W071701

© 2017 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2015 David Arnold

Oorspronkelijke titel: *Mosquitoland*

Published by arrangement with Writers House LLC.

First published by Viking Books for Young Readers.

Nederlandse vertaling: Elise Kuip

Illustrator: Andrew Fairclough

Omslagontwerp: Theresa M. Evangelista

Nederlandse omslagbelettering: Studio L.E.O.

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar
info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl**

JACKSON, MISSISSIPPI
(nog 1524 kilometer)

... **1** ...

iets wordt pas echt als je
het hardop zegt

IK BEN MARY IRIS MALONE, en ik ben niet in orde.

... 2 ...

De ongemakkelijke nabijheid van vreemden

1 september – middag

Lieve Isabel,

Als lid van de familie heb je het recht om te weten wat er aan de hand is. Dat vindt pap ook, al is het volgens hem beter als ik 'zware en wanhopige kwesties' vermijd. Toen ik vroeg hoe hij dit voor zich zag, gezien het feit dat onze familie geneigd is zwaar te wanhopen, rolde hij met zijn ogen en sperde zijn neusgaten open, zoals hij altijd doet. Het probleem is dat ik niet in staat ben tot luchtige kletspraatjes, dus daar gaan we dan. De naakte waarheid à la Mim. Stampensvol 'zware en wanhopige kwesties'.

Iets meer dan een maand geleden heb ik met pap en Kathy de groene weides van Ashland, Ohio, verruild voor de drooggevallene woestijn van Jackson, Mississippi. Mogelijk heb ik me in die ene maand op mijn nieuwe school al in de nesten gewerkt. Geen nesten met een hoofdletter N hoor, maar voor een volwassene die vastbesloten is de jeugd van een kind te verwoesten, maakt dat weinig verschil. Mijn nieuwe rector

is zo'n volwassene. Hij had om tien uur 's ochtends een bijeenkomst gepland met als enig agendapunt het vergrijp van Mim Malone. Kathy had haar dagdienst bij Denny's gewisseld zodat ze pap kon vergezellen als plaatsvervangend ouder. Ik zat bij algebra II naar de liefdesrelatie tussen meneer Harrow en zijn polynomen te kijken, toen mijn naam plotseling door de koraalkleurige gangen schalde.

'Wil Mim Malone zich melden bij het kantoor van rector Schwartz. Mim Malone, naar het kantoor van rector Schwartz.'

(Uiteraard wilde ik helemaal niet naar de rector, maar de Luidspreker beveelt en de Leerling gehoorzaamt, dat zal nimmer veranderen.)

De hal voor het kantoor van de rector was somber, een verstikkend decor van roestkleurige kastanje- en bruintinten. Aan alle muren hingen zelfingenomen posters met een enkel aanmoedigend en inspirerend woord of adelaars die over paarse bergketens vlogen.

Er kwam een beetje kots omhoog, dat ik wegslikte.

'Loop maar door,' zei een secretaresse zonder op te kijken. 'Ze zitten al op je te wachten.'

Achter het bureau van de secretaresse stond de dikke eikenhouten deur van het kantoor van rector Schwartz op een kier. Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik aan de andere kant van de deur zachte stemmen.

'Hoe heet haar moeder ook alweer?' vroeg Schwartz. Het timbre van zijn stem werd gedempt door zijn glanzende jarenzeventigsnor, ongetwijfeld een restant van zijn gloriejaren.

'Eve,' zei pap.

Schwartz: 'O ja. Wat vervelend. Nou, ik hoop dat Mim je betrokkenheid waardeert, Kathy. Hemel, als iemand een

moederfiguur nodig heeft, is zij het.'

Kathy: 'We willen allemaal niets liever dan dat Eve beter wordt, weet u. En dat gaat haar lukken. Ze gaat deze ziekte overwinnen. Eve is een vechter.'

Ik blijf vlak voor de deur staan. Ik ben zowel in- als uitwendig bevroren. Ziekte?

Schwartz: (Zucht.) 'Weet Mim ervan?'

Pap: (Ander soort zucht.) 'Nee. Dit leek ons niet het goede moment. Nieuwe school, nieuwe vrienden, veel... nieuwe ontwikkelingen, ziet u.'

Schwartz: (Grinnikt.) 'Nogal, ja. Nou, hopelijk komt Eve er weer helemaal bovenop in... waar zei u ook alweer dat ze zat?'

Pap: 'Cleveland. En dank u wel. We hopen op een goede afloop.'

(Elk geweldig personage, Iz, zowel in boeken als op bewegend beeld, is multidimensionaal. De goeieriken zijn nooit honderd procent goed en de slechteriken zijn nooit honderd procent slecht, en personages die compleet het een of het ander zijn zouden niet mogen bestaan. Hou dit in gedachten bij de idiote gebeurtenissen die ik hieronder beschrijf, want ook al ben ik geen slechterik, zo gedraag ik me soms wel.)

Onze Heldin draait haar rug naar de eikenhouten deur en verlaat rustig het kantoor, het schoolgebouw, het schoolterrein. Ze loopt verdoofd verder terwijl ze het probeert te begrijpen. De domme spierbundels op het voetballveld roepen haar na, maar ze hoort hen niet. Haar trouwe schoenen van de kringloop bewegen haar voort over de afbrokkelende stoep terwijl ze nadenkt over de leegte van de afgelopen drie weken, waarin haar moeder niet één keer heeft gebeld of geschreven. Onze Heldin neemt de kortere route achter Taco Hole langs en negeert het vlezig aroma. Ze loopt door

de verlaten straten van haar nieuwe buurt, slaat bij de oude eik de hoek om en stopt even in de schaduw van haar nieuwe huis. Ze controleert de brievenbus: leeg. Zoals gewoonlijk. Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en toetst voor de honderdste keer het nummer van haar moeder in, hoort voor de honderdste keer dezelfde robotachtige vrouwenstem en voelt voor de honderdste keer de moed in haar schoenen zakken.

Dit nummer is helaas niet bereikbaar.

Ze zet haar telefoon uit en kijkt naar het nieuwe huis, een huis dat is gekocht voor de extreem lage prijs van Alles Wat Ooit Waar Had Geleken. 'Glass and concrete and stone,' fluistert ze, het refrein van een van haar lievelingsliedjes. Ze glimlacht, trekt haar haar in een staart en zingt verder. 'It is just a house, not a home.'

Onze Heldin stormt naar binnen en neemt de trap met drie treden tegelijk. Ze negeert de nieuwe-huizegeur – een vreemde combinatie van schoonmaakmiddel, taco's en koppige ontkenning – en sprint naar haar slaapkamer. Hier stopt ze een overnachtingspakket in haar trouwe JanSport-rugzak: een fles water, toiletartikelen, extra kleding, de oorlogsschmink, make-upremover en een zak chips. Ze stuift de kamer van haar vader en stiefmoeder in en laat zich voor de truttige ladekast op haar knieën vallen. Onze Heldin graait in de onderste lade achter een netjes opgevouwen stapel corrigerend ondergoed en haalt een koffieblik waar HILLS BROS. ORIGINAL BLEND op staat tevoorschijn. Ze trekt het deksel van het blik, haalt er een dikke rol bankbiljetten uit en telt de briefjes van twintig met Andrew Jackson erop, bij elkaar achthonderdtachtig dollar (haar gemene stiefmoeder had overschat hoe geheim deze plek was, aangezien onze Heldin álles ziet).

Nadat ze het blik met geld in haar rugzak heeft gestopt,

stormt ze haar huis-geen-thuis uit, rent een kilometer naar de bushalte en neemt een bus naar het Greyhoundbusstation van Jackson. Het waar weet ze al een tijdje: Cleveland, Ohio, 1524 kilometer hiervandaan. Maar tot vandaag waren het hoe en het wanneer onbekend geweest.

Hoe: een bus. Wanneer: onmiddellijk, vliegensvlug, als de wiedeweerga.

Einde scène.

Maar jij bent een echte Malone, en daarom zul je dit niet genoeg vinden. Je zult meer willen dan een waar, een wanneer en een hoe: je zult een waarom willen. Je zult denken: Waarom heeft Onze Heldin niet gewoon (voeg hier briljante oplossing in)? Als ik eerlijk ben, zijn Redenen ingewikkeld. Ik sta momenteel boven op een hele berg van die dingen, maar ik heb geen flauw idee hoe ik hier ben gekomen.

Dus misschien wordt dit wel het volgende, Iz: mijn Boek der Redenen. Ik verklaar het waarom achter mijn wat en dan is het aan jou om de verbanden te leggen. Dat onderonsje tussen pap, Kathy en Schwartz mag je beschouwen als Reden #1. Cleveland is nog ver, dus ik zal de rest van de Redenen een beetje proberen te spreiden, maar voor nu moet je het volgende weten: mijn Redenen zijn misschien ingewikkeld, maar mijn Doelen zijn vrij simpel.

Ik moet naar Cleveland, ik moet naar mam.

Ik breng mezelf een saluut.

Ik accepteer deze missie.

Over en uit,

Mary Iris Malone

Verrekt moedige moederredder

IK TREK HET STOKPOPPETJE OP de voorkant van dit dagboek over, maar dat maakt weinig verschil. Stokpoppetjes blijven hun leven lang graatmager.

Ik trek mijn haar over één schouder, leg mijn voorhoofd tegen het raam en verwonder me over de wereld aan de andere kant. Voordat Mississippi zijn duivelse zin had doorgedreven waren mijn verwonderde gedachten verrassend uniek geweest. De afgelopen tijd zijn ze, ik weet niet... gewoontjes geworden. Tragisch middelmatig. Als klap op de vuurpijl wordt de aarde momenteel werkelijk geteisterd door een regenbui van Bijbelse proporties, maar dat vind ik zijn verdiende loon. Ik steek mijn dagboek in mijn rugzak en haal mijn potje Abilitol tevoorschijn. Schuin houden, slikken, dagelijks herhalen: dat is de gewoonte, en voor de macht der gewoonte hoor je respect te hebben, aldus pap. Ik slik de pil door en duw het potje dan weer resoluut in mijn tas. Ook een macht der gewoonte. Aldus mijzelf.

‘Zeg dame, wat denk jij hier te doen?’

Het eerste wat ik zie is de kuif, een omhoogstaande pluk haar die boven de twee voorste stoelen uitsteekt. De kuif is kletsnat en staat zo schuin als de Scheve Toren van Pisa. De man – een Greyhoundmedewerker die volgens de vochtige badge op zijn overall Carl heet – is enorm. Gigantisch, zelfs. Terwijl hij me blijft aankijken haalt hij een burrito tevoorschijn, pakt hem uit en begint te eten.

Aangenaam, Carl.

‘Dit is de bus naar Cleveland, toch?’ Ik graaf in mijn tas. ‘Ik heb er-
gens een kaartje.’

‘Dame,’ zegt hij met volle mond. ‘Al had je verdomme de gouden toegangkaart van Willy Wonka. We zijn nog niet begonnen met instappen.’

In gedachten zie ik duizend kleine Mims brandende pijlen op Carl

afvuren, waardoor zijn kuif in een oogverblindende vuurzee tot aan zijn hoofdhuid afbrandt. Voordat een van deze denkbeeldige Mims me in de problemen kan brengen, hoor ik mijn moeders stem, de klokken van mijn jeugd, door mijn hoofd galmen: 'Altijd beleefd blijven, Mary. Met verstikkende liefde kom je het verst.' Ik tover een meisjesachtige glimlach en mijn moeders Britse accent tevoorschijn. 'Jemig, wat een prachtig uniform, sir. Daar komen uw borstspieren zeer voordelig in uit.'

De Scheve Toren van Kuif kauwt rustig op zijn burrito, draait zich om en wijst naar de open deur. Ik hang mijn rugzak om en loop langzaam door het gangpad. 'Ik meen het, sir. Dat zijn een stel puike borstspieren.'

Voor hij antwoord kan geven stap ik naar buiten, de regenbui in. Waarschijnlijk was dat niet wat mam met verstikkende liefde bedoelde, maar eerlijk gezegd was dat de enige Mim die ik kon zijn.

Ik zet mijn capuchon op, steek het busterrein over en loop naar een overkapping, waarbij ik onderweg een aantal groeiende plassen ontwijk. Onder de luifel staan zeven of acht mensen schouder aan schouder op hun horloge te kijken of de krant te herlezen: ze doen alles om de ongemakkelijke nabijheid van vreemden maar niet te hoeven erkennen. Ik wurm me naast een man van middelbare leeftijd in een poncho en kijk naar de flinterdunne regenwaterval die over de rand van de luifel stroomt.

'Ben jij dat?' vraagt Ponchoman slechts centimeters bij me vandaan.

Laat hij het tegen iemand anders hebben, laat hij het alsjeblieft tegen iemand anders hebben.

'Sorry,' zegt hij en hij geeft een duwtje tegen mijn rugzak. 'Volgens mij zingt je rugzak.'

Ik zwaai mijn tas naar voren en haal mijn telefoon eruit. De zoete klanken van Stevie Wonders 'I Just Called to Say I Love You' weerkaatsen tegen de muren van onze kleine gevangenis van canvas en water. Stevie kweelt alleen als Kathy belt, wat de betekenis van de tekst geheel ontkracht.

'Wat schattig,' zegt Ponchoman. 'Is dat je vriendje?'

‘Mijn stiefmoeder,’ fluister ik en ik staar naar haar naam op het lcd-schermpje. Kathy had het nummer ingesteld als haar ‘speciale ringtone’. Ik was al een tijd van plan om het nummer te veranderen in iets toepaslijkers, zoals Darth Vaders *Imperial March* of zo’n robotstem die onafgebroken ‘Gevaar! Gevaar!’ roept.

‘Jullie kunnen vast goed met elkaar opschieten.’

Met mijn zingende telefoon in mijn hand draai ik me om. ‘Wat?’

‘Dat nummer. Kunnen jij en je stiefmoeder goed met elkaar opschieten?’

‘O, ja. Zeker,’ zeg ik met al het sarcasme dat ik in me heb. Zonder de telefoon op te nemen gooi ik hem weer in mijn tas. ‘We zijn béste vriendinnen.’

Hij knikt en glimlacht van oor tot oor. ‘Wat fijn.’

Ik zwijg. Mijn quotum voor gesprekken met vreemden is nu officieel bereikt. Voor de rest van het decennium.

‘En, meissie, waar gaat de reis naartoe?’

Nou, dat was het dan.

Ik haal diep adem en loop door de miniwaterval de regen in. Die komt nog steeds met bakken uit de hemel, maar dat kan me niets schelen. Dit is de eerste regenbui van de herfst, mijn favoriete regenbui van het jaar. En misschien komt het daardoor, of door de adrenaline van mijn beslissingen van vandaag, maar ik voel me roekeloos. Of eerlijk, misschien. Die twee lijken soms verrekke veel op elkaar.

Als ik me omdraai naar Ponchoman zie ik dat zijn ogen vochtig glimmen, maar niet door verdriet of de regen. Het heeft een heel andere reden. En vreemd genoeg voelt het een honderdste van een seconde net of alles en iedereen om ons heen is verdwenen. Opeens zijn we nog maar met zijn tweeën, vervloekt om elkaar omringd door de grimmige elementen van dit busstation tot in de eeuwigheid te blijven aankijken.

‘Weet je,’ schreeuw ik boven de regen uit, waarmee ik de vloek verbreek. ‘Ik ben pas zestien.’

De andere mensen onder de luifel staren me aan: deze ongemakkelijke nabijheid valt niet langer te negeren.

‘Oké,’ zegt hij. Hij knikt en blijft met die glanzende ogen van hem naar me glimlachen.

Ik duw een pluk kletsnat haar uit mijn gezicht en trek aan de koordjes van mijn capuchon, die zich straktrekt rond mijn gezicht. ‘Je hoort helemaal niet met jonge meisjes te praten. Op busstations. Dat is vet griezelig, gast.’

Terwijl ik nat tot op mijn onderbroek door de plassen naar de deuren van het Greyhoundbusstation van Jackson stamp, denk ik na over alle gekte in de wereld. Bij halte C krijg ik van een mannetje met een tweed hoedje op een flyer:

LABOR DAY AANBIEDING
VIER \$DOLLAR VIJFTIG ZOETZURE KIP
WAAROM JIJ BETAALT MEER? KOM LANGS! WIJ BEROEMD!

De flyer is een dominosteen die een reeks herinneringen omkegelt: een leeg papiertje in een gelukskoekje stoot onze Labor Daytraditie om, die Elvis omstoot, die vuurwerk omstoot, die hoe het vroeger was omstoot, die weer omstoot, die weer omstoot, die weer omstoot...

Ik voel dat mijn moeder me vijftienhonderd kilometer verderop nodig heeft. Dat weet ik gewoon, en dat weet ik beter, stilliger, zekerder dan al het andere dat ik weet.

Nog vier dagen tot Labor Day.

Zesennegentig uur.

Ik móét op tijd zijn.